

Drumul pașilor pierduți

Nicu Hăloiu

Drumul pașilor pierduți

În suflet porți tristețea anilor trecuți,
a anilor trecuți ce te-au rănit adânc,
și-un scâncet te străbate, temător, de prunc,
că te-ai născut pe drumul pașilor pierduți!

O, cât ai plâns, iubito, în lacrimi tu bogată,
dar săracă de iubire, iubirea tu visând,
atâta te-ai lovit de suflete de piatră,
că-n tine e o lume ce s-a născut plângând!

Dar n-a pierit în tine, iubirea, niciodată
și-atâtea primăveri în tine au rămas,
că eu te-am regăsit la fel de minunată,
cu-a ta privire verde, cu-același dulce glas!

Și-am îngrijit grădina în care mi-ai pus flori,
încă din vreme-aceea, cu-a ta blândă privire,
o, cât te-am strigat, de-atunci, de-atâtea ori,
păstrând atâtea ani, suava-ți amintire!

În suflet porți tristețea anilor trecuți
și amintirea vie a viselor pierdute,
că te-ai născut pe drumul pașilor pierduți
și-a unor amintiri ce te-au urmat, tăcute!

Dar n-a pierit în tine, iubirea, niciodată
și-atâtea primăveri în tine au rămas,
că eu te-am regăsit la fel de minunată,
cu-a ta privire verde, cu-același dulce glas!